

[H. C. Hansen.]

medlem hr. Oluf Pedersen i dag siger med en vis largesse, at han ikke vil bestride, at dengang man gennemførte den bundne opsparing, kunne der godt være en vis motivering for den. Den motivering gjorde dog ikke stærkere indtryk på det ærede medlem på daværende tidspunkt, end at han gik imod hele historien også dengang.

Det ærede medlem gjorde den bemærkning, at han forstår, at vi må have de nødvendige skatter til samfundshusholdningen, selvom de kan angribes, som det ærede medlem tilføjede. Det er også en fortrinlig bemærkning af et medlem, der repræsenterer et parti, der ikke på noget tidspunkt har villet tage noget ansvar for beskatningen herhjemme. Vi måtte forudse, vi, der tog ansvaret for den ubehagelige foranstaltning, her er tale om, og som har taget ansvaret for adskillige andre ubehagelige foranstaltninger, at det ærede medlems parti, sekundært livligt eller måske distanceret af det kommunistiske parti, ville gøre, hvad det kunne for at mistænkeliggøre de partier og de rigsdagsmænd herinde, der udfra den opfattelse, at et ansvar bød dem at handle mod, hvad der var populært, gjorde en indsats her. Jeg siger, at vi måtte forudse, og ikke blot at vi måtte, men vi må forudse dette også fremefter; det er nu engang en baggrund for arbejdet i denne rigsdag, som man simpelthen må acceptere. Vi befinder os heldigvis i et demokratisk land, hvor man kan føre sin agitation efter den opfattelse, man nu engang repræsenterer, men hvor der tillige midt i agitationen må være nogle mennesker og nogle partier, som gør et stykke praktisk arbejde. Det kunne det ærede medlem hr. Oluf Pedersen passende tænke på engang imellem. Det går ham som regel ud af minde, fordi han føler sig bedre tilpas ved at dukke op med forslag, ikke om ting, som er nødvendige, men om indgreb mod det, som de partier, der har taget et ansvar, har følt sig forpligtede til at gennemføre.

Jeg ville gerne gøre disse få bemærkninger, for selve realiteten går jeg ud fra at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen er på det rene med er afgjort. Vi havde en afstemning forleden på foranledning af det kommunistiske parti om en motiveret dagsorden om ophævelse af lovene om den bundne opsparing. Mit parti stemte mod denne dagsorden på linie med de tre andre partier, der i fællesskab har besluttet og taget ansvaret for denne lovgivning, så realiteten er forlængst afgjort, men det kan måske være rigtigt at gøre endnu et par enkelte bemær-

ninger i anledning af det, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sagde.

Hvad var det for et program, retsforbundet kom med under de sidste forhandlinger? Jo, det var en grundskyld, som, såvidt jeg husker, skulle indbringe ca. 100 mill. kr.; det er vist korrekt. Hvis jeg husker rigtigt, forudsatte man fra retsforbundets side, at disse 100 mill. kr. skulle gå til nedsættelse af andre skatter. Har det ærede medlem noget imod at bekræfte det? Såvidt jeg ved, var det synspunktet. Skal vi være enige om, at derefter er diskussion om den side af sagen forholdsvis let klaret, let overstået?

Den anden side af sagen var den linie, som retsforbundet stillede op overfor de økonomiske vanskeligheder, der gav sig udtryk i den meget hårdt anspændte valutasituation. Den har heldigvis lettet noget i den senere tid, for en dels vedkommende, tror jeg, i fortsættelse af nogle af de foranstaltninger, der er gennemført, måske også bestemt af visse andre forhold, der har været omtalt i den senere tid også i bladene, men lad os være enige om at glæde os over den lettelse, der i øjeblikket er indtrådt. Samtidig kan vi vel nok hver for sig nære en vis ængstelse overfor de vanskeligheder, der ligger fremefter, ikke mindst med hensyn til, hvad året 1952 kan bringe.

Men hvad havde det ærede medlems parti dengang at stille op? Jo, det foreslog simpelthen, at landets pengepolitik skulle føres af nationalbanken. Hvad var det, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sagde, han, der i dag står op og ligesom vil tale arbejderens sag? Han sagde til hele landet: den eneste måde at klare landets økonomiske vanskeligheder på er at køre pengepolitikken over i nationalbanken, lade den overtage det hele og lade folk blive arbejdsløse. Det er den politik, det ærede medlem og hans parti havde at tilbyde den danske befolkning. Det er meget pænt af det ærede medlem at ville sige et par venlige sidebemærkninger til os om det ønske om fuld beskæftigelse, som vi dengang gav udtryk for. Det ærede medlem skal ikke tage så flot på det, som hans politik, i ringere grad hans udtalelser, giver udtryk for. Jeg anser det for at være et uhyre vigtigt anliggende. Mit parti er af den opfattelse, at i den situation, vi står overfor og ikke mindst stod overfor, med så alvorlige valutariske vanskeligheder som dem, vi havde at gøre med, stod valget i virkeligheden for det høje ting mellem at gøre folk arbejdsløse gennem en kreditpolitik som den, det ærede medlem og hans parti ønskede, og at forsøge på at holde folk i ar-